

מ"ת 17536/08/14 - מדינת ישראל נגד זעאל אלחמידי, פאדי אחמידי, עיאד אחמידי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 17536-08-14 מדינת ישראל נ' אלחמידי(עציר) ואח'

בפני: כב' השופט ברוך אזולאי	
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. זעאל אלחמידי (עציר) 2. פאדי אחמידי (עציר) 3. עיאד אחמידי (עציר)

החלטה

ההליך

מדובר בבקשה למעצר המשיבים 1-3 עד תום ההליכים.

כתב האישום

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 + 335(א)(1) ו-(2) לחוק הנ"ל.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

בבקשה למעצר עד תום ההליכים, נטען שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים 1-3 בכתב האישום, וכן שקיימת נגד המשיבים עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, שכן קיים יסוד סביר לחשש שיסכנו את בטחון הציבור. חשש זה נלמד מהתנהגותם, לאחר שבצוותא חדא עם עומר תקפו את המתלוננים, היכו אותם באכזריות וגרמו לבנו של המתלונן לחבלות חמורות, בגין הוא מאושפז במצב קשה.

כמו כן, קיימת עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4), בשל מסוכנות המשיבים 1-3, זאת בשים לב לכך שהעבירות המיוחסות להם בוצעו באלימות חמורה ובאכזריות, תוך שימוש בנשק קר.

כן נטען, כי למשיב 1 עבר פלילי, בשל הרשעה אחת בגין סחר בסמים.

בדיון לפניי מיום 19.8.14, הסכימו ב"כ הצדדים לקיומן של ראיות לכאורה, ולכך שההכאה באמצעות אבן, מיוחסת ככל הנראה לאדם נוסף, עומר, שהינו אחיהם של המשיבים שטרם אותר.

עמוד 1

חרף ההסכמה הנ"ל, טען ב"כ המשיבים 1-3, לכרסום בראיות בעניינם של המשיבים 1 ו-3, שכן המתלונן לא תיאר שהם פגעו בבנו, מה גם, שלטענת המשיבים, המתלונן הוא זה שתקף ראשו.
לטענת ב"כ המבקשת, כעולה מגרסתו הראשונה של המתלונן, הוא הותקף בידי ארבעה, ביניהם המשיבים 1-3. כאשר לעילת המעצר, ציין שכנגד הפצרת המתלונן ובנו לכך שלא יחפרו באדמתם, הם שהותקפו בידי המשיבים, כאשר תוצאת האלימות החמורה בה נקטו היתה חמורה ואין להקל ראש במעשים החמורים המיוחסים להם.
לטענת ב"כ המבקשת, אין לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר ללא קבלת תסקיר שרות המבחן בעניינם, על מנת שיבחן את המסוכנות המיוחסת למשיבים 1-3.
מנגד, טען ב"כ המשיבים 1-3, כי ביחס לעילת המעצר, הפגיעה באמצעות אבן נעשתה על ידי אחר ולא על ידי מי מבין שלושת המשיבים. אף שמדובר במבצעים בצוותא, הרי שמדובר במעשה ספונטני שלא תוכנן על ידיהם.
עוד ציין, כי המתלונן ובנו הינם קרובי משפחה של המשיבים ואין ביניהם סכסוך קודם. לדבריו, המשיבים 1 ו-2 ביקשו מנהג טרקטור שעבד בסמוך לביתם שיביא אדמה ליישר דרך לא סלולה, כאשר לפתע המתלונן ובנו הגיעו למקום החלו לצעוק ולקלל את המשיבים 1 ו-2, ותקפו את המשיב 1. בהמשך הגיעו יתר המשיבים ועומר, שלא אותר והתפתחה במקום קטטה, כאשר אין חולק, שהמשיבים 1-3 לא היו אלו שתקפו את בנו של המתלונן באבן.
ב"כ המשיבים הוסיף, כי מי שניסה לעזור לבנו של המתלונן היה דווקא המשיב 1. כמו כן, ביחס למשיב 3, הרי שהמתלונן ציין שהוא לא השתתף בקטטה, למעט סטירות כשהיה מעולף על מנת לעורר אותו, והמשיב 3 מאשר זאת. למעשה בכך מסתכמת מעורבותו, ולכן אין הצדקה להישארותו במעצר מיום 3.8.14 עד כה, במיוחד שעה שמדובר באדם כבן 40 ללא הרשעות קודמות.
באשר למשיב 2, חלקו הסתכם בכך שהוא נתן למתלונן מכות בידיים.
עוד ציין, כי מדובר בגרסה מול גרסה, ועל המשטרה לחקור את נהג הטרקטור שעבד במקום והיה עד ראיה לאירוע.

דין

לאחר עיון בחומר הראיות שהועמד לעיוני ובטענות הצדדים, ולאור הסכמת ב"כ הצדדים באשר לקיומן של ראיות לכאורה, נראה לי כי קיימת תשתית ראייתית נגד המשיבים 1-3, המקימה עילת מעצר. מסוכנתם של המשיבים 1-3 עולה על פניה מעצם מעורבותם הלכאורית בעבירות נשוא כתב האישום. מדובר במעשה תקיפה בנסיבות מחמירות וגרימת חבלה חמורה, בקטטה שהתרחשה בצוותא חדא של המשיבים 1-3 ועומר, שטרם אותר.

השתתפות יחד בקטטה שתוצאותיה הובילו לכך שהמתלונן סובל מפגיעות בראשו, בדמות חתך בקרקפת, שברים מרובים ודימומים חוץ ותוך מוחיים, שטפי דם, כאשר המתלונן הורדם, הונשם ונותח פעמיים בראשו, אושפז ביחידה לטיפול נמרץ נירוכירוגי ועודנו מאושפז, מלמדת על מסוכנות.

כידוע הוא, כי בשלב הדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, בית המשפט אינו נדרש לשאלה, האם הראיות שברשות המאשימה מלמדות על אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, אלא שהפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות מקים סיכוי סביר כי חומר זה, לאחר עיבודו במהלך המשפט, יוביל לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (ראו, לעניין זה, בש"פ 2916/12 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 25.4.2012; בש"פ 4329/12 אימאם נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.6.2012).

התשתית הראייתית שהוצגה בתיק זה די בה כדי לענות על הדרישה לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, והן בתמציתן: עדויות המתלונן, שאמר באמרתו מיום 2.8.14 ששלושת המשיבים התנפלו על בנו ונתנו לו מכות, אמר שהותקף באגרופים לראשו ולצווארו, הוא נפל ארצה, וכשהתעורר לדבריו, הבחין בבנו כשהוא מוטל על הארץ כשהוא מחוסר הכרה, תעודות רפואיות בגין הפגיעה בבנו ועימותים. כמו כן, אף שיש לכאורה קושי לקבוע מה היה חלקו המדויק של כל אחד מהמשיבים, ואף שהמשיבים הכחישו שתקפו את המתלונן ובנו, הם קשרו עצמם למקום האירוע, כאשר המשיב 1 טען שהותקף על ידי המתלונן ובנו ואילו המשיבים 2 ו-3 טענו שהגיעו בתום האירוע וסייעו בפניו בנו של המתלונן לבית החולים. בגרסה אחרת שמסר המשיב 2, הודה שראה את עומר אחיו מכה את בנו של המתלונן בראשו באמצעות אבן, גרסה שתואמת את גרסת המתלונן.

מחומר הראיות נראה לי שאף שלא ניתן לקבוע לכאורה כי בנו של המתלונן הוכה באבן על ידי מי מבין המשיבים, ניתן לקבוע לכאורה כי שלושת המשיבים היו מעורבים בקטטה ונטלו חלק בצוותא חדא עם האדם שהיכה את בנו של המתלונן וגרם לפציעתו הקשה.

השיקולים העיקריים שאותם יש להביא בחשבון לצורך קבלת החלטה בבקשה להארכת מעצר נוגעים לאיזון בין זכותו של נאשם, שחזקת החפות עומדת לו לחירות, לבין שלום הציבור ומניעת שיבוש הליכי משפט, כאשר נקודת האיזון נוטה אל עבר זכותו של הנאשם ככל שמתארך ההליך השיפוטי וככל שהחשש למסוכנותו קטן יותר (ראו למשל: בש"פ 985/14 מדינת ישראל נ' מונדר, [פורסם בבנו] פסקה 19 (16.2.2014) (להלן: עניין מונדר)).

תקיפה בנסיבות מחמירות וגרימת חבלה חמורה בצוותא והתוצאה הקשה שנגרמה לבנו של המתלונן, עקב קטטה שהחלה בשל דבר קל לכאורה, מלמדים על מסוכנות המשיבים ועל חשש להישנות של מעשים מסוג זה.

עם זאת, לנוכח הוראת החוק המחייבת בדיקת חלופה למעצר, נראה לי שיש לקבל תסקיר מעצר שיתייחס להערכת מסוכנותם של המשיבים ולחלופות המעצר שתוצענה, כאשר אלו ייבדקו בזהירות הראויה על ידי שירות המבחן, בלי שיהא בכך כדי ליצור ציפייה כלשהי לקבלת המלצת שירות המבחן.

לאור זאת, אני מורה על המשך מעצרם של המשיבים עד להחלטה אחרת, ואני מורה לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר כאמור.

נקבע להמשך דיון ביום 14.9.14 בשעה 10:30 בפני השופט אבו טהה.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ד, 24 אוגוסט 2014, במעמד הצדדים.